

O kamžitá kontrola vyfotografovaného snímku v digitální fotografii potlačila nutnost znalosti složitého měření expozice. Pro puristy a řemeslníky to může být šokující zpráva, ale jestli pořád chcete vynakládat úsilí na měření údajů ručním expozimetrem, může vám to být jedno. I když trváte na používání ročního nastavování expozice namísto využití automatických režimů, je pořád rychlejší expozici odhadnout, vyfotografovat a potom zkontrolovat výsledek a zařídit se pečlivě podle něho. Jestliže vám tento způsob přijde jako nesvědomitý, musíte si uvědomit, že vyžaduje zase jiný druh znalostí a dovedností – posouzení správné expozice z poznatků z histogramu a znázorněných možných „vypálených“ míst na náhledu. Stejně jako filmové zrcadlovky, také digitální nabízí výběr z maticového/zónového měření, celoplošného měření a bodového měření. Každý druh měření expozice má své využití, ale znovu zdůrazňuji, vaši pozornost si zaslouží zejména výsledek zobrazený na LCD obrazovce.

Principy měření expozice jsou stejné jako u filmových zrcadlovek, navíc je jen možnost měřit v každém bodě zvlášť. Digitální jednooké zrcadlovky mají tři

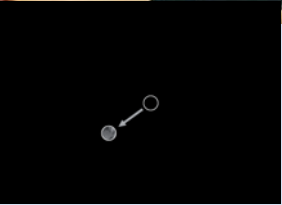
Bodové měření

Většina digitálních jednookých zrcadlovek vám umožní volbu měření expozice na velmi malém prostoru, často menším než bod, zabírající 2 % obrazového pole. Je to v podstatě náhrada za spotmetr, zabudovaná přímo ve fotoaparátu. Tento způsob měření může být užitečný, jestliže potřebujete založit expozici na malé části snímku s důležitým výjevem.

Měření expozice na tomto snímku (šéfkuchař, připravující sushi v tokijské restauraci Daikanyama) bylo potřeba založit na osobě, nikoli na pozadí za ní.

Digitální snímání obrazu

základní systémy měření expozice a také různé režimy fotografování, které umožní upřednostnit čas nebo clonu nebo si vytvořit uživatelskou kombinaci obou. Korekce expozice a expoziční bracketing (režim, kdy je pořízeno několik snímků v řadě se změnou expozice o stanovenou míru) jsou standardními funkcemi. Pokročilé způsoby měření na fotoaparátech vyšší třídy neberou v úvahu pouze jas scény, ale i barvu, kontrast a zaostřenou plochu, snaží se odhadnout, kterou část záběru chcete mít přesně exponovanou.

Manuální nastavení

V situacích, kdy je netlačí čas, přepíná mnoho fotografů z automatického měření expozice do manuálního režimu a nastavují clonu i čas závěrky podle údajů naměřených fotoaparátem a ukázaných v hledáčku přístroje. V případě, že používáte expoziční bracketing, je lepší použít manuální režim, protože správnou expozici nastavíte rychleji, než při práci s voliči úprav expozice. V situacích vyžadujících rychlou akci však může používání manuálního režimu zdržovat.

Poměrové měření s prioritou středu

Tato standardní metoda měření, která dává vyšší důležitost expozici středu záběru, je méně složitá než maticové měření expozice. Vychází z předpokladu, že mnoho snímků je komponováno tak, aby střed byl pro expozici rozhodující. Rohům a okrajům snímku je věnována menší pozornost. Přesné rozvržení matematické váhy středu fotografie při stanovování expozice se liší podle modelu fotoaparátu a některé typy dokonce umožňují stanovit matematickou váhu středu uživatelsky.

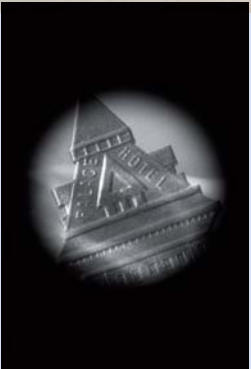

Vyřazení oblohy a popředí z procesu měření expozice pomohlo k tónové vyváženosti tohoto snímku Murk Esk Valley v severní Anglii.

Středové měření

Je to koncentrovanější varianta režimu poměrové měření s prioritou středu, používá přesně stanovenou kruhovou oblast ve středu snímku. Je to dobré řešení, když předloha zabírá většinu snímku. Jestliže ale chcete pro rozmístění objektů ve snímku použít třeba pravidlo zlatého řezu, metoda už tak vhodná není.

Na této fotografii zabírá předloha většinu ze středu snímku a tak je měření ve větší oblasti kolem středu vhodnější než použití bodového měření.

Maticové nebo zónové měření

V současnosti je to standardní metoda automatických režimů fotoaparátů vyšší třídy. Má dvě součásti. První je rozdělení ploch snímku do několika částí, které jsou potom změřeny zvlášť. Druhou součástí je databáze mnoha tisíců vzorových snímků, založených na skutečně vyfotografovaných nebo (a to je méně přesné) na teoreticky odvozených údajích. Naměřené hodnoty v jednotlivých částech jsou porovnány s databází a je stanovena vhodná expozice. V jednoduchosti, když je v horní části snímku velmi jasný pás, bude považován za oblohu a expozice bude zaměřena spíše na tmavší oblast ve spodní části. Podobně, když bude v blízkosti středu snímku tmavší oblast v jinak světlé scéně, bude považována za důležitý objekt a expozice bude nastavena podle toho.

Matrice zaznamenaná průměrné hodnoty v jednotlivých částech snímku.

Tmavá část snímku v horní části a světlá oblast v popředí jsou na matici jasně vidět.

Měření expozice